

Arrest

nr. 104 040 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 13 augustus 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 november 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

M., Z. (R.R.: ...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Mta Magulkel op (...)1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 6419726 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift1 niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 13 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, volgens verzoeker aan hem ter kennis gebracht op 14 november 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van S.T. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., Z. geboren te Mta Magulkel op (...)1988, nationaliteit Pakistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven2

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

o 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel heeft geenszins tot gevolg dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven of een wijziging met zich meebrengt ten aanzien van zijn illegale verblijfssituatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 september 2011 met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 72 096 van 19 december 2011 het beroep heeft verworpen. Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag waarbij aan verzoeker, in uitvoering van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht. Het annulatieberoep tegen voormelde beslissing is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 81 664 op 24 mei 2012 verworpen. Bijgevolg zijn de bevelen definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staan los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 9 september 2011 en 21 december 2011 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoeker is ernstig ziek en heft op 05.03.2012 een verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd ten onrechte onontvankelijk verklaard.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden.

De medische stukken kunnen niet zomaar door tegenpartij zelf onderzocht worden en er had hieromtrent minstens een grondig onderzoek dienen plaats te vinden.

Tegenpartij stelt enkel dat de medische attesten niet aantonen dat de ziekte van verzoeker levensbedreigend is en dat de gezondheidstoestand niet kritiek is.

Volgens verzoeker is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Er is immers moeilijk te bepalen hoe ernstig dit Post traumatische stresssyndroom nu juist is. Tegenpartij heeft geen enkel onderzoek gevoerd of deze ziekte wel of niet levensbedreigend is. Op welke vaststellingen baseert tegenpartij zich.

Indien de ziekte niet adequaat behandeld wordt, is deze ziekte wel degelijk levensbedreigend. Volgens recente rechtspraak is komen vast te staan dat deze standaard motivering va tegenpartij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen.

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoeker ernstig ziek zijn en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor hun leven, indien deze niet behandeld wordt.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoeker een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor hun leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker een medische aandoening heeft waarvoor hij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoeker nog in behandeling is en dat hij steeds medische verzorging nodige heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker daar onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoeker het land dient te verlaten terwijl verzoeker nog wel degelijk medische problemen hebben en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker een medische aandoening heeft waarvoor hij een permanente behandeling nodig hebben. De attesten zijn duidelijk en voldoen wel degelijk aan de nodige wettelijke bepalingen.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is en dat de ernst en de aard niet voldoende omschreven is.

Niets is minder waar, in zijn land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoeker indien hij geen behandeling krijgt.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien daar verzoeker onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Hierover heeft tegenpartij zelfs geen motivatie ontwikkeld.

Aangezien het voor verzoeker in zijn thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoeker in zijn land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekers.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoeker daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in zijn land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zouden kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoeker heeft met zijn laatste geld de vlucht betaald naar België zodat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoeker heeft geen familie meer waar hij terecht zou kunnen en gezien de medische toestand is verzoeker tevens niet in de mogelijkheid om te werken.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoeker daadwerkelijk dient terug te keren, kan hij geen beroep doen op familie en heeft hij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Hij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoeker daadwerkelijk aanspraak zouden kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoeker in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk verklaard te worden nu er aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoeker en het levensbedreigend karakter hiervan.

Op welke bevindingen of onderzoek baseert tegenpartij zich?

Aangezien het voor verzoeker in zijn thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk in staat zijn, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoeker een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of verzoeker daadwerkelijk enige hulpverlening kunnen genieten in zijn land van herkomst en hoe ernstig de ziekte van verzoeker nu wel degelijk is.

Verzoeker heeft ernstige medische problemen en is hiervoor in behandeling.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvragen onontvankelijk zouden zijn."

4.2 Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Voormelde bepaling laat verweerder toe, mits voldaan is aan bepaalde vormvereisten en behoudens indien de aanvrager handelingen pleegde zoals bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen in te willigen in twee gevallen, namelijk:

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoont en tevens aantoont dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit

of

- wanneer de aanvrager een in België verblijvende vreemdeling is die zijn identiteit rechtsgeldig aantoont en tevens aantoont dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of verblijf omwille van zijn medische situatie een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op het ontbreken van een adequate behandeling aldaar.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar het medisch advies van de arts-adviseur van 6 juli 2012 en besluit dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

De arts-adviseur oordeelt in zijn advies dat de vermelde pathologie in het standaard medisch getuigschrift van 28 februari 2012 geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Het advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

"Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 28/02/2012 blijkt dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het advies blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet levensbedreigend is, doch deze motivering op zich laat *in casu* niet toe te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer, die conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om de in artikel 9ter, § 1, eerste lid bedoelde risico's te beoordelen, van mening was dat deze medische problematiek – die niet in vraag gesteld wordt – tevens niet beschouwd wordt als een problematiek die geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van verzoeker. De arts-adviseur stelt in het advies van 6 juli 2012 dat de aangehaalde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene, er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is. Aan deze vereiste is *in casu* niet voldaan, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geen antwoord blijkt op de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

Verzoeker kan dus worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering in de bestreden beslissing niet volstaat nu “*artikel 9ter (...) niet alleen tegen directe levensbedreigingen (beschermt), maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren.*”

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt miskend.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat deze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN